Lietas Nr. 130102616
Lietas arhīva Nr. 1-0180-17/26

**SPRIEDUMS**
**Latvijas Republikas vārdā**
Rīgā 2017.gada 24.janvārī

Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas tiesnese K.Kraveca,
rakstveida procesā izskatīja /pers. A/, personas kods /personas kods/, sūdzību par Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2016.gada 21.oktobra lēmumu Nr.2443.

Aprakstošā daļa

2016.gada 14.jūlijā Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes patruļpolicijas pārvaldes (turpmāk – VP RRP patruļpolicijas pārvalde) Ceļu bataljona jaunākais inspektors J.Kalniņš sastādīja ceļu satiksmes negadījuma (turpmāk – CSNg) reģistrēšanas protokolu Nr.HC8985, par to, ka 2016.gada 14.jūlijā Brīvības gatves nama 193A teritorijā notika CSNg starp nenoskaidrotu automobili, ko vadīja nenoskaidrots vadītājs un stāvēšanai novietotu automobili /pers. B/ Fe, valsts reģistrācijas Nr./TL numurs/ – vadītāja /pers. C/.

VP RRP KPP Satiksmes administratīvo pārkāpumu izskatīšanas birojs ( turpmāk – SAPIB) Meklēšanas nodaļas inspektore J.Sumaruka, apkopojot un izvērtējot lietas materiālus, noskaidroja, ka ceļu satiksmes negadījumu izraisījušā automobiļa Mazda 6, valsts reģistrācijas numurs /TL numurs/, vadītāja ir /pers. A/. Lietas materiālu izskatīšanas gaitā tika veikta automobiļa /pers. B/ fe un automobiļa Mazda 6 apskate un fotografēšana, par ko sastādīti transportlīdzekļu apskates protokoli, kā arī pieņemts paskaidrojums no /pers. A/ un saņemts paskaidrojums no aculiecinieces /pers. E/.

VP RRP KPP SAPIB Meklēšanas nodaļas inspektore J.Sumaruka, izskatot un izvērtējot lietas materiālus kopumā, konstatēja, ka /pers. A/ nav rīkojusies atbilstoši Latvijas Republikas Ministru kabineta noteikumu Nr.279 "Ceļu satiksmes noteikumi" (turpmāk - Ceļu satiksmes noteikumi) 40.1., 41.2., 82. un 100.punkta prasībām, par ko 2016.gada 11.augustā /pers. A/ sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.PC241456.

2016.gada 9.septembrī VP RRP KPP SAPIB Administratīvās nodaļas galvenais inspektors U.Ozols, izskatot lietas materiālus, saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk - LAPK) 149.$^{16}$panta 5.daļu un 149.$^{4}$panta 14.daļu, pieņēma lēmumu lietā Nr.PC241456 par /pers. A/ saukšanu pie administratīvās atbildības par Ceļu satiksmes noteikumu 40.1., 41.2., 82. un 100.punkta prasību pārkāpumu, piemērojot viņai naudas sodu 80 *euro* apmērā. Pieņemot lēmumu, tika konstatēti apstākļi, kas mīkstina /pers. A/ atbildību par administratīvo pārkāpumu ceļu satiksmē, saskaņā ar LAPK 33.panta 1.daļas 1 .punktu.

2016.gada 21.septembrī /pers. A/ iesniedza Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldei iesniegumu par VP RRP KPP SAPIB Administratīvās nodaļas galvenā inspektora U.Ozola 2016.gada 9.septembra lēmuma atcelšanu daļā par LAPK 149.$^{16}$panta piektās daļas piemērošanu un lūdza atcelt piemēroto naudas sodu.

Ar Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes (turpmāk – Iestāde) 2016.gada 21.oktobra lēmumu Nr.2443 atstāts negrozīts 2016.gada 9.septembra VP RRP KPP SAPIB Administratīvās nodaļas galvenā inspektora U.Ozola lēmums, bet /pers. A/ iesniegums noraidīts.

2016.gada 12.decembrī tiesā ir saņemta /pers. A/ (turpmāk -Sūdzības iesniedzēja) sūdzība pa Iestādes 2016.gada 21.oktobra lēmumu Nr.2443, kurā citā starpā norādīts, ka Sūdzības iesniedzēja nenoliedz iespējamību, ka, veicot atpakaļbraukšanas manevru, saskrāpējusi transportlīdzekļa Hyundai Santa Fe, reģ.Nr.HN-1441, priekšējo kreiso arku, tādējādi sūdzības iesniedzēja neapstrīd lēmumu par LAPK 149.$^{4}$ panta četrpadsmitās daļas piemērošanu. Taču sūdzības iesniedzēja nepiekrīt iestādes Lēmumam, ciktāl tas attiecas uz LAPK 149.$^{16}$ panta piektās daļas piemērošanu, kas tika pieņemts, kļūdaini uzskatot, ka viņa apzināti atstājusi ceļu satiksmes notikuma vietu, pārkāpjot noteikto kārtību.

Sūdzībā norādīts, ka Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments 2007.gada 13.decembra sprieduma SKA-584/2007 9.punktā cita starpā norādīja, ka pārkāpums - ceļu satiksmes negadījuma vietas atstāšana - var tikt izdarīts tikai ar tiešu nodomu, turklāt sprieduma 8.punktā Senāts pievienojās argumentam, ka gadījumā, ja lietā tiek pierādīts, ka persona ir izraisījusi ceļu satiksmes negadījumu un par to ir tikusi saukta pie administratīvās atbildības, tas nenozīmē, ka ar to tiek vienlaikus pierādīta cita nodarījuma esamība, proti, aizbraukšana no ceļu satiksmes negadījuma vietas, pārkāpjot likumā noteikto kārtību, jo pastāv iespēja, ka persona, kas izraisa ceļu satiksmes negadījumu, pati šo faktu neapzinās.

Sūdzības iesniedzēja norāda, ka 2016.gada 9.septembra lēmuma konstatējošajā daļā cita starpā ir norādīts, ka automašīnas Mazda 6 vadītāja, braucot atpakaļgaitā, uzbrauca stāvošajam transportlīdzeklim Hyundai Santa Fe, bojājot to, pēc kā ceļu satiksmes negadījuma vietu atstāja. Lai arī konstatējošā daļa kopumā pareizi raksturo faktiskos apstākļus, tajā nav norādes ne uz kādiem pierādījumiem vai apsvērumiem, kas pamatotu, ka ceļu satiksmes negadījuma vieta tika, atstāta ar tiešu nodomu, proti, vadītājai apzinoties, ka tiek pārkāpta noteiktā kārtība.

Sūdzības iesniedzēja uzskata, ka 2016. gada 21.oktobra lēmumā norādītais viedoklis, ka, vērtējot abiem transportlīdzekļiem fiksētos bojājumus, kā arī vērtējot bojājumu apjomu, automašīnas Mazda 6 vadītājai abu transportlīdzekļu kontakts bija nepārprotami jāpamana, ir subjektīvs un nav pamatots ar pierādījumiem un racionāliem argumentiem, līdz ar to nav pamatots lēmums daļā par LAPK 149.$^{16}$ panta piektās daļas piemērošanu.

Sūdzības iesniedzējas ieskatā, lai konstatētu, ka persona ir tīši (t.i, ar tiešu nodomu) atstājusi ceļu satiksmes negadījuma vietu, ir jāpastāv tādiem objektīviem apstākļiem, kas nepārprotami norāda uz to, ka personai ir bijis zināms vai tai būtu jābūt zināmam par ceļu satiksmes negadījuma esamību noteiktā vietā un laikā, un ka persona, pārkāpjot noteikto kārtību, pēc šāda ceļu satiksmes negadījuma ir izvēlējusies notikuma vietu atstāt. Par pierādījumu, ka personai ir bijis zināms vai tai būtu noteikti jāzina par ceļu satiksmes negadījumu, var kalpot dažādu faktu konstatējumi, piemēram, frontāla transportlīdzekļa sadursme ar citu transportlīdzekli, kuru ne pie kādiem apstākļiem vadītājam nav iespējams nepamanīt; būtiska virsbūves deformācija sitiena rezultātā, kas norāda uz pamanāmu atsitienu un troksni, kuru vadītājam nav iespējams nesajust vai nesadzirdēt; ticamas liecības, ka vadītājs ir izkāpis no automašīnas, aplūkojis bojājumus un aizbraucis; video ieraksts, pēc kura bez šaubām var secināt, ka vadītājs sadursmi ir pamanījis, utml. Par objektīvi pierādītu faktu nevar uzskatīt kādas personas (t.sk. liecinieka) viedokli, ka autovadītājam bija jādzird ceļu satiksmes negadījumā radušais troksnis vai bija jāredz kāda persona uz ielas, nesniedzot objektīvi pamatotus un pārbaudāmus apsvērumus, kas pamato šādu viedokli.

Sūdzības iesniedzēja uzskata, ka no transportlīdzekļu apskates attēlos redzamā ir secināms, ka iespējamo ceļu satiksmes negadījumu starp automašīnām Mazda 6 un Hyundai Santa Fe raksturo nevis trieciensadursme, kuras rezultātā rodas atsitiens un troksnis no virsbūves deformācijas, bet gan transportlīdzekļu virsbūvju berze, kuras rezultātā radās nebūtiskas švīkas un kuras skaņu transportlīdzeklī sēdošais vadītājs var nesajust un nepamanīt, veicot atpakaļbraukšanas manevru, kas ierobežotas vietas apstākļos tiek veikts maksimāli lēni. Tāpat pastāvēja arī citi apstākļi, kas apslāpē apkārt esošās skaņas, proti, konkrētajā gadījumā transportlīdzeklī atradās bērns, kas daļēji varēja novērst sūdzības iesniedzējas uzmanību no apkārt esošiem trokšņiem.

Sūdzības iesniedzēja norāda, ka no lietas materiāliem izriet, ka 2016.gada 7.jūlijā viņas sniegtajos rakstiskos paskaidrojumos kā dzīvesvietas adrese ir norādīta /adrese/, savukārt no Valsts Policijas man adresētā 2016.gada 29.jūlija vēstule par ierašanos administratīvā pārkāpuma protokola

sastādīšanai un 2016.gada 12.augusta vēstule par ierašanos lēmuma pieņemšanai tika nosūtīta uz adresi /adrese A/, līdz ar to minētās vēstules viņai nebija iespējas saņemt. Ņemot vērā, ka sūdzības iesniedzējai ir bijusi liegta iespēja ierasties uz administratīvā pārkāpuma protokola sastādīšanas sēdi vai citādi pirms 2016.gada 9.septembra lēmuma pieņemšanas sniegt papildu paskaidrojumus, klātesot citiem lietas dalībniekiem un izmeklējošam inspektoram, sūdzības iesniedzēja uzskata, ka lietas izmeklēšana un lēmuma pieņemšana ir bijusi neobjektīva, vienpusīga un balstīta vienīgi uz liecinieces paskaidrojumiem un subjektīviem pieņēmumiem par to, kā varēja notikt ceļu satiksmes negadījums.

Motīvu daļa

Iepazīstoties ar /pers. A/ sūdzību, izskatot administratīvā pārkāpuma lietas materiālus, secināms, ka sūdzība ir nepamatota un ir noraidāma.

LAPK 288.panta pirmā daļa noteic, ka Augstākas iestādes pieņemtu lēmumu persona, kura saukta pie administratīvās atbildības, un cietušais, bet aizskartais mantas īpašnieks – daļā par savu mantu –, var pārsūdzēt rajona (pilsētas) tiesā pēc deklarētās dzīvesvietas, juridiskā persona – pēc tās juridiskās adreses Latvijā. Ja personai nav deklarētās dzīvesvietas vai juridiskās personas adrese neatrodas Latvijā, lēmumu var pārsūdzēt rajona (pilsētas) tiesā pēc administratīvā pārkāpuma izdarīšanas vietas (…).

LAPK 289.[12] panta otrā daļa nosaka, ka Rajona (pilsētas) tiesa, izskatot sūdzību vai protestu administratīvā pārkāpuma lietā, taisa vienu no šādiem spriedumiem:

- atstāj lēmumu negrozītu, bet sūdzību vai protestu noraida;
- atceļ lēmumu un izbeidz lietu;
- atceļ lēmumu un taisa spriedumu, ar kuru konstatē personas vainu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, un uzliek sodu;
- groza soda mēru ietvaros, kas paredzēti normatīvajā aktā par atbildību par administratīvo pārkāpumu.

LAPK 289.[13]panta trešā daļa nosaka, ka, ja tiesnesis, izskatot sūdzību, atzīst, ka iestādes lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, viņš par sūdzību pieņemtā nolēmuma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas iestādes nolēmuma motivācijai. Šādā gadījumā izvērstāks argumentu izklāsts nav nepieciešams.

Tādējādi atzīstams, ka 2016.gada 21. Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2016.gada 21.oktobra lēmumā Nr.2443 ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams.

Tiesnese konstatē, ka lietā nav strīda, ka ir noticis ceļu satiksmes negadījums, proti, ka Sūdzības iesniedzēja 2016.gada 14.jūnijā, Rīgā, Brīvības gatves nama Nr.193A teritorijā vadīja automobili un, izbraucot no stāvvietas, ir aizķērusi stāvēšanai novietotu automobili /pers. B/ Fe, bojājot to. Taču ir strīds par, to, ka Sūdzības iesniedzēja ir izdarījusi administratīvo pārkāpumu, par kuru ir paredzēta administratīvā atbildība LAPK 149.[16] panta piektajā daļā, proti par ceļu satiksmes negadījuma vietas atstāšanu pēc ceļu satiksmes negadījuma, pārkāpjot noteikto kārtību.

LAPK 244.pants nosaka, ka institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas. Saskaņā ar LAPK 243.[1] pantu pierādīšanas līdzekļi administratīvā pārkāpuma lietā ir pie administratīvās atbildības sauktās personas paskaidrojumi; personu liecības; eksperta atzinums; kompetentās institūcijas atzinums; dokuments, kas satur ziņas par faktiem, rakstveidā vai citā formā; elektroniskie pierādījumi; procesuālajās darbībās rakstveidā vai citā veidā nostiprinātās ziņas par faktiem; lietiskie pierādījumi. Atbilstoši LAPK 243. panta ceturtajai daļai ja vien administratīvā pārkāpuma lietvedībā netiek pierādīts pretējais, bez papildus procesuālo darbību veikšanas par pierādījumu uzskatāmas ziņās par faktiem, kuras administratīvā pārkāpuma konstatēšanas brīdī administratīvā pārkāpuma protokolā fiksējusi amatpersona.

Izvērtējusi iestādes iesniegtos pierādījumus lietā, tiesai nav šaubu, ka /pers. A/, atstājot ceļu satiksmes negadījuma vietu ir izdarījusi administratīvo pārkāpumu, kas paredzēts Latvijas APK 149[16]. panta piektajā daļā, proti atstājusi ceļu satiksmes negadījuma vietu.

Izvērtējot lietas materiālus kopumā un tieši, abiem transportlīdzekļiem fiksētos bojājumus un to apjomu, liecinieku paskaidrojumus, tiesnese pievienojas VP RRP KPP secinājumam, ka /pers. A/ abu transportlīdzekļu kontakts nepārprotami bija jākonstatē. Savukārt, /pers. A/ sūdzībā norādītos argumentus par to, ka viņa sadursmi varēja nedzirdēt, jo mašīnā atradās bērns, un lietas materiālos nav fiksēts, ka viņa apturējusi automobili vai pienākusi pie automobiļiem un apskatījusi radušos bojājumus, tiesnese vērtē kritiski, jo īpaši ņemot vērā aculiecinieces /pers. E/ paskaidrojumus, ka /pers. A/ aizķēra stāvēšanai novietoto automobili /pers. B/ Fe divas reizes un aculiecinieka mēģinājumus apturēt viņu notikuma vietā.

No iepriekš minētā izriet, ka automobiļa Mazda 6 vadītājas /pers. A/ rīcība, atstājot notikuma vietu, bija pretrunā Ceļu satiksmes noteikumu 40.1. un 41.2.prasībām.

Attiecībā par sūdzībā norādīto, ka /pers. A/ bija liegta iespēja ierasties uz administratīvā pārkāpuma protokola sastādīšanu un pirms 2016.gada 9.septembra lēmuma pieņemšanu sniegt papildus paskaidrojumus, jo paziņojumi par administratīvā pārkāpuma protokola sastādīšanu un ierašanos lēmuma pieņemšanai bija aizsūtīti uz nepareizu adresi, tiesneses ieskatā nevarēja novest pie lietas neobjektīvas izskatīšanas. Pati Sūdzības iesniedzēja sūdzībā norāda, ka viņa nesaņēma aicinājumu ierasties uz administratīvā pārkāpuma protokola sastādīšanu, taču 2016.gada 11.augustā saņēma zvanu no inspektores J.Sumarukas un uzzināja par lietas virzību. Turklāt tiesnese konstatē, ka 2016.gada 9.septembra lēmums par soda uzlikšanu tika pieņemts, Sūdzības iesniedzējai klāt esot, un sūdzības iesniedzējai nebija liegts sniegt papildus paskaidrojumus. Tiesnese vērš Sūdzības iesniedzējas uzmanību, ka administratīvā pārkāpuma protokols netika sastādīts, klātesot citiem lietas dalībniekiem. Ņemot vērā minēto tiesnese uzskata, ka tas apstāklis, ka paziņojums par administratīvā pārkāpuma sastādīšanu tika nosūtīts uz nepareizu adresi, nevarēja novest pie lietas neobjektīvas un vienpusīgas izskatīšanas.

Latvijas APK 149[16]. panta četrpadsmitās daļas sankcijā, bez velosipēda un mopēda vadītāja, cita transportlīdzekļa vadītājam par ceļu satiksmes negadījuma vietas atstāšanu pēc ceļu satiksmes negadījuma, pārkāpjot noteikto kārtību, paredzēts administratīvais sods no 70 – 700 *euro* apmērā, un atņemot transportlīdzekļa vadīšanas tiesības uz laiku no trim mēnešiem līdz diviem gadiem vai bez transportlīdzekļu vadīšanas tiesību atņemšanas.

Atbilstoši Latvijas APK 32. panta otrajā daļā norādītajam, uzliekot naudas sodu, ņem vērā izdarītā pārkāpuma raksturu, pārkāpēja personību, viņa vainas pakāpi, mantisko stāvokli, atbildību mīkstinošos un atbildību pastiprinošos apstākļus.

Kā izriet no apstrīdētā lēmuma, atstājot negrozītu pirmatnējo 2016. gada 9.septembra lēmumu par naudas soda piemērošanu /pers. A/ EUR 80 apmērā, sods uzlikts LAPK 149[16]. panta piektās daļas sankcijas ietvaros, ievērojot LAPK 35. panta otrās daļas nosacījumus. No pirmatnējā 2016. gada 9. septembra lēmuma par /pers. A/ administratīvo sodīšanu izriet, ka uzliekot naudas sodu ir ņemts vērā LAPK 33. panta pirmās daļas 1.pkt.

Tiesnese secina, ka izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, ir ievēroti LAPK 32.panta pirmās daļas nosacījumi, kas noteic, ka sodu par administratīvo pārkāpumu uzliek ietvaros, ko nosaka normatīvais akts, kurā paredzēta atbildība par izdarīto pārkāpumu, stingrā saskaņā ar šo kodeksu un citiem aktiem par administratīvajiem pārkāpumiem.

**Rezolutīvā daļa**

Saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.[7]pantu, 289.[12] panta otrās daļas 1.punktu, 289.[13]pantu, 289.[18] pantu nosprieda:

Atstāt negrozītu 2016.gada 21.oktobra Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes lēmumu Nr.2443, /pers. A/ sūdzību noraidīt.

Spriedumu var pārsūdzēt Rīgas apgabaltiesā desmit darba dienu laikā no pilna sprieduma pieejamības dienas tiesas kancelejā 2017.gada 27.janvāra, apelācijas sūdzību iesniedzot Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesā.

Tiesnese K.Kraveca